

نامزدها برای «عرصه نمایش» هیچ برنامه‌ای ندارند؛

دولت آینده و تئاتر مانده در گذشته

احسان زینور عالم

زمانی که مشغول به نوشتن این نوشتارم هنوز مناظره فرهنگی میان هفت نامزد انتخاباتی به پایان نرسیده است. هیچ یک از نامزدها چشم‌اندازی از وزارت ارشاد خود ارائه نداده‌اند. هیچ یک اسمی از وزیر احتمالی خود در این سمت ارائه نکرده‌اند. هیچ برنامه ویژه‌ای درباره آینده فرهنگ و هنر ایران بیان نشده است و حتی با وجود تأکیدات بسیار به موضوع اقتصاد، هیچ برنامه و چشم‌اندازی درباره آینده اقتصادی هنر نیز بیان نکرده‌اند. حالا اگر به ماجرا ریز تر شویم، وضعیت بغرنج تر هم می‌شود. از آنجا که نوشتارم در تمام سال‌ها روزنامه‌نگاری بر تئاتر تمرکز داشته، این بغرنجی را در حوزه تئاتر جستجو می‌کنم. رشته‌ای هنری که زمانی رکن رکنی علیه استبداد شاهنشاهی بوده و به عنوان ابزار مهمی در دست مشروطه‌خواهان، شرایط انقلاب مردمی قرن سیزدهم هجری شمسی را فراهم کرده بود؛ این روزها جایی در گفتارها و کردارهای نامزدها ریاست جمهوری ندارد. همه چیز شاید به یک نوشته کوچک، بر تابلوی عظیم، در تبلیغ پرشایبه آقای قاضی زاده هاشمی خلاصه شود؛ جایی که او صرفاً نوشته بود «فرهنگی: سینما، تئاتر و...» و ما نمی‌دانیم این خط در یک تبلیغ چه معنایی دارد.

تئاتر در چهار دهه فعالیتش، به عنوان بخشی از نظام هنری جمهوری اسلامی، دوران پر فرازونشیبی را طی کرده است. دو سال نخست آن با نوعی آزادی در فرم و محتوا بهره می‌برد و ناگهان همه چیز از میان می‌رود. چراغ‌ها خاموش می‌شود و اجراها با یاتسگی مواجه می‌شوند. سال ۱۳۶۸ با آمدن علی منتظری شور و شوقی باران برنامه‌های در فضای تئاتر پدید می‌آید که تا به امروز نیز چرخ تئاتر ایران با همان برنامه‌ها می‌چرخد. حمایت از نمایش‌ها یا تعریف شغل برای تئاتر میراث علی منتظری است، هر چند خروج

ناگهانی او از ساختمان شهریار برنامه‌های او برای تبدیل شدن مرکز هنرهای نمایشی به سازمان تئاتر روی زمین می‌ماند؛ اما هر آنچه در سال‌های اخیر مورد بحث و جدل قرار می‌گیرد همانی است که منتظری آرزو داشت. در چند دوره اخیر، مدیران برآمده از تشکیل هیأت‌های دولت مدام از شکل‌گیری سازمان تئاتر گفته‌اند، طرحی که در زمان محمود احمدی‌نژاد در جای دیگری پایه‌ریزی شد: معاونت سینمایی وزارت ارشاد. علی منتظری در آن سال‌ها به گفته خودش شبانه‌روز در پی آن بود با مستقل ساختن تئاتر از معاونت هنری، آن را به یک سازمان اداری تبدیل کند تا در پی آن سیاستگذاری و بودجه‌ریزی در تئاتر با استقلال بیشتری روبه‌رو باشد. در چهل سال گذشته وضعیت بودجه تئاتر محل جدال بسیار بوده است. بودجه تئاتر طبق قوانین حاکم نمی‌تواند نه مستقل ارائه شود و نه مستقل دریافت شود. همه چیز در گرو میل معاونت هنری است. اوست که تصمیم می‌گیرد بودجه تئاتر کی و چگونه هزینه شود. هر چند مهدی شفیعی، مدیر وقت اداره کل هنرهای نمایشی در تلاش

بود به آرزوی سازمان تئاتر تحقق ببخشد؛ اما این مهم ممکن نشد. از قضا دوران تلاش‌ها برای این برنامه، مرحوم علی مرادخانی معاونت هنری وزارت ارشاد را عهده‌دار بود. اینکه مخالف اصلی سازمان تئاتر چه کسی است با در گذشت مرادخانی پوشیده‌تر می‌شود؛ اما سازمان نشدن تئاتر مشکلات چهار سال اخیر را رقم زده است. اداره کل بدهکاری که با حضور هر مدیر تازه، برنامه‌اش حل و فصل بدهی مدیر سابق است. مدیرها هیچ نسبتی با بودجه طراحی شده ندارند و همه چیز به یک عبارت مجهول و انتزاعی در حوزه بودجه خلاصه می‌شود. برای مثال در سه سال گذشته دولت با عبارت «حمایت از تولید و اجرای نمایش‌های صحنه‌ای، سنتی و آیینی و توزیع در شبکه نمایش خانگی» اقدام به دریافت بودجه کرده است. در حالی که جداول شفاف‌سازی نشان می‌دهد با همین عنوان بودجه جشنواره‌های فجر و دیگر برنامه‌های وابسته دولت تأمین شده است. این در حالی است که بودجه مورد نیاز تئاتر تنها نمی‌تواند صرفاً این عناوین کلی شود. برای مثال با وجود کرونا

در دو سال گذشته هیچ ردیف بودجه‌ای برای جبران خسارت کرونا تدارک دیده نشده است. از این موضوع بگذریم، به انتخابات بازگردیم. به سخنرانی نامزدها گوش می‌دهم. همه از مشکلات اقتصادی می‌گویند. بدون شک مشکل اقتصادی بر کشور حاکم است؛ اما مشکل اقتصادی فارغ از سیاست‌های اشتباه فرهنگی نبوده است و بدون حل و فصل مشکلات فرهنگی، نمی‌توان چشم‌اندازی درباره اقتصاد پایدار داشت. روزگاری تئاتر با آفرینشگری خود، فضای فرهنگی برای تغییرات اجتماعی فراهم کرده بود. انقلاب مشروطه محصول نگرش

تاکتون و با وجود برگزاری دو مناظره: هنوز هیچ یک از نامزدها چشم‌اندازی از وزارت ارشاد خود ارائه نداده‌اند. هیچ یک اسمی از وزیر احتمالی خود در هیچ برنامه و ویژه‌ای درباره آینده فرهنگ و هنر ایران بیان نشده است و حتی با وجود تأکیدات بسیار به موضوع اقتصاد، هیچ برنامه و چشم‌اندازی درباره آینده اقتصادی هنر نیز بیان نکرده‌اند

اجتماع را بهبود بخشید؛ اما هیچ یک از نامزدها چنین باوری از خود ارائه نداده‌اند. البته باید گفت کارکرد تئاتر زمانی می‌تواند به چنین ایده‌آلی نزدیک شود که عامل تئاتر امنیت شغلی داشته باشد و باز در گفتار هیچ یک از نامزدها خبری از این موضوع نیست. آنان درباره شغل و تولید شغل و امنیت شغلی چیزی نمی‌گویند. هر چند این موضوع صرفاً به تئاتر خلاصه نمی‌شود؛ اما همین گفته‌های کلی نیز آمیدی به جامعه تئاتری نمی‌دهد. ما در جامعه تئاتر نمی‌دانیم آینده به چه نحوی رقم می‌خورد.

وضعیت زمانی بغرنج‌تر می‌شود که حتی هنرمند تئاتر نمی‌داند سیاست فکری دولت آینده نسبت به تئاتر چیست. آیا قصد دولت رونق هنر است یا انسداد هنر. بلا تکلیفی محصول گفته‌های گنگ و کلی است. سیاست‌ها روشن نیست. برنامه‌ها منتشر نمی‌شود. نقش دولت آینده در سیاست هنری نامشخص است و این ما را در هزار تویی سوق می‌دهد. اینکه دولت آینده برای تئاتر چه برنامه‌ای دارد؟ آیا بیمه‌ای در کار است؟ آیا سیاست سانسور تغییر می‌کند؟ آیا سالن‌های تازه‌ای تأسیس می‌شود؟ آیا حمایت مالی در تولید محقق می‌شود؟ و در نهایت آیا سازمان تئاتر بنامی شود؟

رودرو بودنش، به سبب هم‌نفس شدن با مخاطب می‌تواند شرایط فکری جامعه در حوزه اقتصاد و

فرهنگی مشروطه‌خواهان بود که در روزنامه و تئاتر نمودار می‌شد. حتی کار به جای می‌رسد

تجسمی

ملک زاده:

«خطاشی» یک جریان فکری متفاوت است

علیرضا ملک‌زاده گفت: خطاشی هیچ ارتباطی با خوشنویسی ندارد و یک جریان فکری متفاوت است که آموختن آن هم نیاز به پیش زمینه خوشنویسی ندارد. علیرضا ملک‌زاده مبدع سبک خطاشی و قلم خطاشی است و در گفت‌وگو با هنر آنلاین درباره چگونگی به وجود آمدن خطاشی گفت: خطاشی حدود ۶ سال پیش متولد شد. هر چند که مبنای آن درست‌نویسی خط فارسی است اما سعی کردم فرم‌هایی متمایز و متفاوت ایجاد کنم. خطاشی هیچ ارتباطی با خوشنویسی ندارد و یک جریان فکری متفاوت است که آموختن آن هم نیازی به پیش‌زمینه خوشنویسی ندارد. او درباره تفاوت‌های خطاشی با خوشنویسی و نقاشی خط گفت: خطاشی چیزی بین خطاطی و نقاشی است. ما خطاطی نمی‌کنیم و از سوی دیگر از تکنیک‌ها و متریک‌های نقاشی هم استفاده نمی‌کنیم. خطاشی با نقاشی خط نیز متفاوت است زیرا در نقاشی خط تکنیک‌ها و متریک‌های نقاشی به کار می‌رود و در واقع نقاش به جای کشیدن فرم‌های گوناگون، حروف فارسی را نقاشی می‌کند. همچنین بعضی از اساتید خوشنویسی وقتی به سمت بوم‌ورنگ رفتند نقاشی خط را به وجود آوردند، اما خطاشی آن اصالت را ندارد. من حرمت زیادی برای نقاشی خط قائل هستم و خطاشی را چیزی جدا از آن می‌دانم. او با اشاره به اینکه سال گذشته کتابی از آثارش منتشر کرده است، گفت: خطاشی زمانی متولد شد که من همه خط‌ها را مطالعه کردم و بعد فرم‌هایی ساختم که در خط‌های دیگر وجود ندارد. خطاشی را در راستای روحیات خودم و بسیاری از افراد دیگری که چنین علاقه‌مندی دارند به وجود آوردم. زیرا خطاشی در مدت کوتاهی انجام می‌شود و به نتیجه می‌رسد.

پرده نقره‌ای

سینما عصر جدید تا اطلاع ثانوی تعطیل است!

عبدالله علیخانی مدیر سینما عصر جدید درباره آخرین وضعیت کارکرد این سینما توضیحاتی ارائه داد. باشگاه خبرنگاران: عبدالله علیخانی مدیر سینما عصر جدید درباره آخرین وضعیت کارکرد این سینما توضیحاتی ارائه داد. عبدالله علیخانی مدیر سینما عصر جدید درباره آخرین وضعیت فعالیت سینما «عصر جدید» گفت: این سینما فعلاً تعطیل است تا ببینیم در آینده چه اتفاقی می‌افتد. وی در ادامه افزود: نامی توانیم سالن ۸۰۰ نفری را برای یکی دو نفر خنک کنیم. سینماهایی که در حال حاضر باز هستند، سینماهای بفروش و لوکس هستند و یا سینماهای دولتی. علیخانی در پایان گفت: به ما بودجه‌ای اختصاص پیدا نمی‌کند و فعلاً نمی‌توانیم سینما را باز کنیم.

«جاده خاکی» نماینده ایران در بخش دو هفته کارگردانان کن شد

فهرست فیلم‌های بخش «دو هفته کارگردانان جشنواره فیلم کن اعلام شد. به گزارش ایسنا، پنجاه و سومین دوره بخش «دو هفته کارگردانان کن» که به صورت غیررسمی و از سوی انجمن کارگردانان سینمای فرانسه به موازات جشنواره کن برگزار می‌شود، فهرست فیلم‌های دوره جدید خود را اعلام کرد و پناه پناهی با اولین فیلم بلندش «جاده خاکی» در این بخش حضور خواهد داشت. «میان دو کارپینانو»، «علی و او» ساخته «کیلیو یانارد»، «خاطرات تسوگو» ساخته «میگوتل گوموز و «ماتورین فاندترو» و «آینده ساخته «آلیس رورواچ»، «جنگل نیوتن» ساخته «سال ویلیامز» و «هران من» ساخته «ریچل لنگ» از جمله فیلم‌های حاضر در این بخش از جشنواره بین‌المللی فیلم کن هستند.

استقبال مخاطبان از رمان «بیست زخم کاری»

سریال مهدویان به بازار کتاب رونق داد

محمدرضا تخت‌کشیان جدیدترین محصول فیلم‌ماست که با اقتباس از رمان حسینی‌زاد و نمایشنامه میکث اثر ویلیام شکسپیر ساخته شده است. جواد عزتی، نوینا آزادی‌ور، هانیسه توسلی، سعید چنگیزیان، الهه حساری، عباس جمشیدی‌فر، مهدی زمین‌پرداز، امیرحسین هاشمی، (با هنرمندی) سیاوش طهمورث، کاظم هژیرآزاد، منوچهر علی‌پور، مه‌لقا باقری، مانده طهماسبی، (با معرفی) مرتضی امینی‌تبار و سارا حاتمی، (هنرمندان خردسال) نیوشا علی‌پور و مه‌یاس بازوکی، با بازیگران «زخم کاری» هستند.

صورت استفاده از ظرفیت‌های یک رمان برای اقتباس ادبی استقبال از فروش کتاب هم بالا برود. اتفاقی که برای کتاب «بیست زخم کاری» افتاده است موبد این مطلب است که سینما و ادبیات در کنار هم می‌تواند به رونق و بالارفتن سطح سلیقه مخاطب کمک کند. محمود حسینی‌زاد، نویسنده و مترجم ایرانی است که تالیفات زیادی را تا امروز در بازار کتاب عرضه کرده است و رمان «بیست زخم کاری» را سال ۱۳۹۵ در نشر چشمه منتشر کرده که تا امروز چهار بار تجدید چاپ شده است. سریال «زخم کاری» به کارگردانی محمدحسین مهدویان و تهیه‌کنندگی

نوشته محمود حسینی‌زاد در فروشگاه‌های کتاب نشر چشمه به پایان رسید. استقبال از نسخه الکترونیکی کتاب هم باتوجه به آمارهایی که از سوی مسئولان سایت فیدیبو دریافت کردیم، بسیار خوب بوده به طوری که جزو رمان‌های پرفروش این سایت است. وی با اشاره به امکان تجدید چاپ مجدد کتاب افزود: مسئولان نشر چشمه در تلاش هستند با طی کردن سریعتر مراحل اخذ مجوز چاپ پنجم کتاب را روانه بازار کنند. یزدانی خرم با بیان اینکه اقتباس از آثار ادبی بر رونق بازار کتاب می‌افزاید، گفت: علاقه مخاطبان به تماشای فیلم و سریال می‌تواند نیروی محرک خوبی باشد که در

کتاب «بیست زخم کاری» که سریال «زخم کاری» به کارگردانی محمدحسین مهدویان از روی آن اقتباس شده است، پس از بخش قسمت نخست سریال «زخم کاری» به کارگردانی محمدحسین مهدویان، چاپ چهارم کتاب «بیست زخم کاری» به گزارش ایلنا، مهدی یزدانی خرم، سر ویراستار بخش ادبیات نشر چشمه، گفت: پس از بخش قسمت نخست سریال «زخم کاری» به کارگردانی محمدحسین مهدویان، چاپ چهارم کتاب «بیست زخم کاری»